

Почти унесенъ, той се загледа напредъ и въ облитѣ лещи на бинокъла си видѣ полу-разрушената църковна камбанария, която още се крепѣше на останалитѣ си два стълба. Виждаше се ясно и църковната улица и кжщата съ голѣмата желѣзна ограда...

... Не отдавна той бѣше комендантъ на това селце. Еднажъ му съобщиха, че шрапнелно парче ударило дѣдо Нойко и го убило на мѣсто. Той трѣбваше да вземе грижата за погребване на старика. Едва успѣ да събере десетина жители, и безъ свещеникъ отнесоха мъртвия въ църквата. Комендантътъ смѣташе за светотатство да се мине презъ окопитѣ, каквито имаше и до църквата, и затова погребението мина, както трѣбваше, по улицата. Дали мъртвиятъ и живитѣ бѣха забелязани отъ противника или врагътъ пожела да „отдаде“ военни почести съ мониторни орждия на добрия и заслужилъ на селото дѣдо Нойко, та тъкмо скованиятъ отъ две-три дѣски ковчегъ бѣ поставенъ на чамовия подъ въ църквата, и единъ снарядъ злокобно и вѣрно удари въ камбанарията. Обла циментова колона се отнесе оттамъ, проби тънкия сводестъ покривъ на църквата и съ трѣсъкъ падна върху голѣмия месинговъ свещеникъ. Западаха тухли и хоросанъ, а облакъ остъръ прахъ изпълни вжтрешността и заглуши хаоса отъ побѣгването на живитѣ. За малко време дори стана тъмно и